

Chương 686: Người Được Kính Trọng Nhất Là Ai?

(Số từ: 3647)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:51 AM 22/01/2024

Hoàng đế ra khỏi hội trường và đi dọc hành lang của Cung điện Trung tâm. Những vấn đề quan trọng đã được giải quyết, nên Charlotte sẽ xử lý những công việc còn lại của quốc gia.

Sau khi họ trao đổi tóm tắt và thảo luận các vấn đề, phần lớn công việc trong ngày sẽ được hoàn thành.

Như mọi khi, Scarlett luôn ở bên cạnh Hoàng đế.

Thực tế, Scarlett đã ở bên anh nhiều hơn bất kỳ ai khác.

"Chỉ còn sự kiện buổi tối thôi à?"

"Vâng, thưa Bệ hạ. Như tôi đã đề cập trước đó, bữa tiệc của người có công sẽ được tổ chức tại Cung điện Mùa xuân vào tối nay."

"Ta hiểu rồi..."

“Đã lâu rồi năm vị Hoàng hậu mới tụ tập cùng nhau.”

"...Thật vậy."

Hoàng đế có năm người vợ, cấp bậc của họ ngang nhau.

Cả năm người đều là Hoàng hậu.

Mặc dù có những lo ngại rằng điều này có thể gây ra sự nhầm lẫn trong hàng ngũ, nhưng Hoàng đế vẫn quyết định tiến hành theo cách này.

Tất nhiên, trong số năm Hoàng hậu, ảnh hưởng của họ rất khác nhau.

—Đương nhiên, người có ảnh hưởng nhất là Charlotte, người phụ trách mọi công việc chung của nhà nước.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là các Hoàng hậu khác không có ảnh hưởng.

—Airi kiểm soát và cai trị thế lực ác quỷ đã trở thành trụ cột lớn của Đế quốc.

—Louise, như người ta mong đợi, đã cai trị Kernstadt, cường quốc lớn thứ hai sau Đế quốc.

—Quốc Vương hiện tại là Heinrich von Schwarz, nhưng cho đến khi Quốc Vương Heinrich quen với công việc quốc sự, Louise gần như là Quốc Vương, hỗ trợ anh.

Kernstadt có lãnh thổ lớn hơn lãnh thổ trực tiếp của Đế quốc. Ngay cả Quần đảo Edina, nơi từng là căn cứ sau Thảm Hoạ Công của Ma vương, cũng đã trở thành một phần của Kernstadt.

Đế quốc không thể cố gắng khôi phục hoặc mở rộng nhiều do dân số quá dày đặc ở Vương đô.

Đế quốc tập trung vào việc giảm quy mô của Vương đô Đế quốc, nơi gần giống như một thành phố bị biến dạng do quy mô quá lớn của nó, và di dời người dân của nó.

Và còn nhiều hơn nữa.

"Thánh Hoàng Hậu đã vào cung rồi."

"Aa... vậy à?"

—Olivia Lanze, người đã cải tổ hoàn toàn Ngũ Đại Thần Giáo thành một tổ chức mới và trở thành người cai trị một Đế chế rộng lớn khác, cũng nắm giữ quyền lực to lớn.

Tất nhiên, có những người đã trở nên quá nổi tiếng nhờ sức mạnh của mình.

Một người chưa từng tồn tại trong lịch sử: Pháp sư mạnh nhất.

Một thực thể vô song có khả năng sử dụng ma thuật vô hạn.

—Harriet de Saint-Owan.

Đối với cô ấy, một danh hiệu mới phải được tạo ra.

Một vị trí khác cho một sinh vật có tầm vóc khác nhau.

Người lãnh đạo hiện tại của Hội đồng Phép thuật, cơ quan can thiệp và ra quyết định cao nhất về mọi vấn đề ma thuật.

“Archmage cũng đang hướng tới đó.”

Harriet đã trở thành đồng nghĩa với danh hiệu đó.

Vì mọi người sẽ tập trung dự tiệc vào buổi tối nên Hoàng đế đã đến Cung điện Mùa xuân trước.

Bữa tiệc còn chưa bắt đầu nhưng công tác chuẩn bị đã rất nhộn nhịp.

Cung điện Mùa xuân, nơi Charlotte từng cư trú khi còn là Công chúa, vẫn đang nở hoa.

Charlotte, người thường xuyên phải giải quyết các công việc quốc gia, đã chuyển nơi ở của mình đến Cung điện Mùa thu, nơi tập trung các cơ quan xử lý công việc nhà nước.

Trong sân của Cung điện Mùa xuân hiện đang đứng hai người.

Thánh Hoàng Hậu Olivia, mái tóc bạch kim được tết gọn gàng, và Adriana, với mái tóc đen, đứng cạnh cô ấy.

“Đã lâu không gặp, thưa Bệ hạ.”

"Xin chào Bệ hạ."

Adriana, đứng cạnh Olivia, giờ đã là hiệp sĩ của Thánh Hoàng Hậu.

Nhìn Hoàng đế đến thăm, Olivia Lanze, che miệng, nở một nụ cười dịu dàng, trái ngược với bất kỳ dấu vết nào về thái độ độc ác một thời của cô.

Nếu có ai thay đổi nhiều nhất kể từ khi kết hôn thì chắc chắn đó là Olivia.

Mặc dù tuyên bố là cái gai trong mắt Hoàng đế, thái độ của cô đã dịu đi đáng kể sau khi kết hôn, như thể cuối cùng cô đã tìm thấy sự hài lòng.

Lý do rất đơn giản.

Hoàng hậu Olivia vô cùng bận rộn do việc thành lập Thánh Quốc.

Vì vậy, cô hiếm khi có cơ hội được gặp Hoàng đế.

Vì vậy, bất cứ khi nào cô gặp lại anh sau một thời gian dài xa cách, cô lại thấy thật lãng phí thời gian quý báu để cãi vã và cãi nhằn.

Vì thời gian bên nhau rất ít nên cô đều trân trọng từng khoảnh khắc, chỉ nói những lời ngọt ngào và cư xử tử tế.

“Em đã đến khi nào vậy?”

"Vừa tới thôi. Cách đây không lâu đâu."

Cô thậm chí còn trả lời các câu hỏi của Hoàng đế với sự tôn trọng tối đa.

Thật ngạc nhiên là một người có thể thay đổi đến mức nào.

Nói chính xác hơn, cô ấy đã lấy lại được phong thái và cách nói chuyện gợi nhớ đến thời điểm cô ấy được biết đến với cái tên Thánh Nữ.

Vì lý do đó, những người biết Olivia đều cảm thấy bất an trước hành vi mới này.

'Giống như... mình đã xác nhận rằng cô ấy về cơ bản là một người rất tốt, nhưng mình hơi ghét phải thừa nhận điều đó. Chuyện đó có gì thú vị chứ?'

Đó là cách Charlotte đánh giá Olivia dịu dàng hơn.

Tất nhiên, có nhiều ngày sau đám cưới, cô đã khóc hết nước mắt và than thở rằng cô không thể gặp Reinhardt thường xuyên như trước.

"Tại sao em không ở lại vài ngày khi em ở đây?"

"Em cũng muốn nhưng em quá bận. Anh cũng vậy mà."

"...Thật không may."

Olivia rạng rỡ như thể không thể đòi hỏi gì hơn nữa.

"Ồ, Reinhardt cũng ở đây."

Mọi người quay đầu lại khi nghe thấy giọng nói từ xa.

Tiếp cận họ là Archmage Harriet, mặc trang phục bình thường, như thể cô vừa mới đến Cung điện.

Vẻ mặt của Olivia đanh lại.

"Người đó không bao giờ đưa ra gợi ý sao? Luôn xuất hiện vào thời điểm tồi tệ nhất có thể. Hay cô ấy cố tình làm vậy?"

Tất nhiên, có nhiều điều đã thay đổi ở cô, nhưng sự ác cảm mãnh liệt của cô dành cho Harriet vẫn không thay đổi.

“Gì đây?”

Harriet đang đến gần nhìn Olivia bằng ánh mắt lạnh lùng.

"Còn cô thì sao?"

"Khi gặp lại ai đó sau một thời gian dài, ít nhất cô nên giả vờ hài lòng chứ?"

“Và chẳng phải cô nên lịch sự biến mất khi tôi đang có cuộc trò chuyện nghiêm túc với Bộ hạ sao?”

“Tôi cũng đã lâu không gặp anh ấy.”

"Ừm, đối với tôi thì lâu hơn."

Biết rằng mình sẽ là người đầu tiên gánh chịu nếu bước vào cuộc cãi vã của họ.

"..."

Hoàng đế chỉ có thể toát mồ hôi lạnh, im lặng.

Harriet đã có một cuộc cãi vã nhỏ với Olivia nhưng tỏ ra mệt mỏi và vào Cung điện Mùa xuân trước những người khác.

Bất chấp lời nói của cô ấy, cô ấy biết Olivia không có nhiều thời gian và đang tỏ ra cân nhắc.

Cho rằng Olivia phải thành lập một quốc gia mới, trách nhiệm của cô, ở một khía cạnh nào đó, thậm chí còn lớn hơn cả Hoàng đế.

Cô thậm chí còn phải đảm nhận nhiệm vụ nguy hiểm là cải cách tôn giáo, điều này chắc chắn sẽ gây ra phản ứng dữ dội. Những ngày của cô tràn ngập rủi ro và bận rộn.

"Dạo này em thế nào?"

Trước câu hỏi của Hoàng đế, Olivia thở dài.

"Như mọi khi. Vẫn còn một chặng đường dài phía trước."

Do tính chất của tôn giáo, lãnh thổ của Thánh Quốc không bị giới hạn ở vùng đất của Đế quốc.

Các thần điện, tu viện và đền thờ của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn trên toàn thế giới đều có thể được coi là một phần lãnh thổ của nó.

Cô phải cai trị các khu vực và con người nằm rải rác trên toàn lục địa.

Trên thực tế, sự tồn tại của Ma Thần chỉ là một sự nguy hiểm.

Phải mất một thời gian cực kỳ dài để thuyết phục mọi người về sự thật duy nhất này, và ngay cả như vậy, đa số vẫn không bị thuyết phục.

Thật khó để đảo ngược lẽ thường.

“Tuy nhiên, ngày nay chúng ta có các Linh mục Quỷ, khiến mọi việc trở nên dễ dàng hơn trước một chút.”

Ma Thần là vị Thần của Ma tộc.

Nếu các vị Thần thực sự từ chối ma tộc thì chắc chắn không có ai trong số họ có khả năng sử dụng Thần Lực.

Tuy nhiên, thời gian gần đây, sự hiện diện của Linh mục Quỷ đã khiến nhận thức của người dân thay đổi khi nhìn thấy ác quỷ nắm giữ Thần Lực.

“Ngay từ đầu, có vẻ đúng nếu chỉ tin rằng em sở hữu Tiamata, nhưng những con số tuyệt đối cũng có thể quan trọng.”

"Đúng vậy. Con số khá đáng kể."

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Olivia một chút, Hoàng đế chuyển ánh mắt sang phía cô.

Hiệp sĩ Hộ mệnh của Thánh Hoàng Hậu, Adriana.

Theo sự bổ nhiệm của Hoàng hậu, Adriana đã trở thành hiệp sĩ để bảo vệ Hoàng hậu, giống như Scarlett.

Ban đầu Adriana từ chối, khẳng định cô không có năng lực, nhưng Olivia thực tế đã ép cô vào vai trò này.

Và như người ta vẫn nói, vai trò tạo nên con người. Nếu có đủ thời gian, Adriana, vốn đã là một thánh hiệp sĩ đáng gờm, đã trở thành người bảo vệ phù hợp cho Thánh Hoàng Hậu.

"Hôm nay cô mặc váy đến. Nhân dịp gì thế?"

“Tôi được lệnh phải ăn mặc phù hợp cho dịp này...”

Adriana, với vẻ mặt khó chịu, đang mặc một bộ váy lộng lẫy hơn cả của Thánh Hoàng Hậu Olivia.

Rõ ràng là Olivia đã cố tình mặc cho cô ấy bộ đồ như vậy.

Olivia che miệng và cười khi nhìn thấy Adriana.

“Bây giờ chúng ta đã bãi bỏ luật cấm linh mục và Thánh Hiệp Sĩ kết hôn, không cần phải che giấu sự quyến rũ của mình nữa phải không?”

"..."

Từ lúc Thánh Hoàng Hậu kết hôn, dường như mọi luật lệ cũ đều bị vứt bỏ.

Tất nhiên, tất cả những gì Adriana làm là loay hoay với viên váy khó chịu của mình, khuôn mặt cô ấy đầy khó chịu.

Bản thân Thánh quốc không lớn đến thế.

Tuy nhiên, các khu vực thuộc thẩm quyền của nó bao gồm tất cả các vùng đất nơi con người sinh sống.

Thánh Giáo là một tôn giáo có nguồn gốc sâu xa và tồn tại một cách tự nhiên ở bất cứ nơi nào có tín đồ của nó.

Vì vậy, Thánh quốc không chỉ là một quốc gia mà còn là cơ quan tình báo của Đế quốc hiện tại, thu thập thông tin từ khắp lục địa.

Đây không phải là cố ý; đó là một hiện tượng tất yếu.

Như vậy, các ngôi đền và đền thờ nằm rải rác trên lục địa chắc hẳn đã biết về mọi thứ diễn ra trên lục địa.

"Còn khu tự trị thì sao? Anh đoán mọi chuyện ở đó vẫn ổn, vì chưa có tin tức gì cả."

Vì vậy, ngay cả trong khu vực tự trị nơi sự cai trị chính thức của Đế chế Ma vương không thể xâm nhập, vẫn có những nhà thờ của Thánh giáo.

Đương nhiên, những điều này rất nhỏ, nhưng chúng không thể không tồn tại, vì vẫn có những người tin vào Thánh Thần, ngay cả ở những nơi mà Anh Hùng Giáo thống trị.

"Hừmm... Theo Rowan, họ dường như đã mất hết ý chí kháng cự kể từ cuộc chiến trước. Nhưng ai biết được? Cách đây không lâu, họ đã nổi dậy, nghĩ rằng có thể lật đổ chúng ta. Tuy nhiên, em tin chúng ta sẽ được an toàn trong ít nhất 5 năm."

Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Rowan, vẫn chưa bị thanh trừng.

Sau chiến tranh, cô trở về nơi mình thuộc về.

Thế giới ngầm, nơi mà sự tồn tại của cô thực sự thuộc về.

Công việc của cô đã thay đổi không phải là thẩm vấn dị giáo mà là thu thập thông tin tình báo.

Cô là người đứng đầu cơ quan tình báo Đế quốc.

Vai trò của cô là thu thập thông tin rải rác khắp lục địa để phát hiện các mối đe dọa đối với Đế chế.

Đặc biệt, nhiệm vụ chính của cô là giám sát khu tự trị.

Trớ trêu thay, chính Louise lại là người đề xuất điều này, lại là người mong muốn Rowan bị thanh trừng. Rowan vui vẻ chấp nhận yêu cầu.

Nói rằng cô ấy không thể ở trong tư thế vượt quá giới hạn lâu được.

Cô không ngần ngại quay trở lại thế giới ngầm sau khi hoàn thành công việc của mình, cho rằng công việc mà cô giỏi phù hợp với tài năng của cô hơn.

Cuối cùng, mọi chuyện lại có kết quả tốt hơn khi cựu Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, Eleion Bolton, trở lại vị trí của mình và tuyên bố ủng hộ Thánh quốc.

Tất nhiên, Thánh Hiệp Sĩ Đoàn giờ đây đã trở thành một tổ chức hoàn toàn phụ thuộc vào Thánh quốc. Nếu các Thánh Hiệp Sĩ ban đầu tập hợp sức mạnh của Ngũ Đại Thần Giáo, thì việc Thánh quốc trở thành nơi tập hợp của nó là điều đương nhiên.

“Từ từ, từng người một, họ đang tới.”

Olivia mỉm cười khi nhìn thấy hai người đang tiến đến Cung điện Mùa xuân.

Hoàng đế bật dậy khỏi chỗ ngồi như bị lửa đốt.

Cả Adriana và Olivia đều mỉm cười khi nhìn thấy Hoàng đế như vậy.

"Adriana, không phải cảnh tượng này luôn thú vị khi bất kể ai nhìn thấy nó sao?"

"Suyt, im lặng nào..."

"...Được. Ta sẽ không nói gì cả."

Kể từ một thời điểm nào đó, một người đàn ông có khuôn mặt như đang nhai phân thối mỗi khi nhìn thấy Hoàng đế.

Và một người phụ nữ luôn có vẻ mặt lạnh lùng.

Hai người cùng nhau đi về phía Cung điện Mùa xuân.

Không chỉ Hoàng đế bị đóng băng mà cả Olivia cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình.

Chủ nhân của Đế quốc là Hoàng đế Reinhardt.

Và quyền lực thực sự của Đế quốc là Charlotte de Gardias.

Tuy nhiên, có một người khác được kính trọng nhất trong Hoàng tộc.

Nhiếp chính của Kernstadt, Hoàng hậu Louise.

Hoàng hậu Louise không thân thiết lắm với Hoàng đế.

Những người đã biết thì đã biết. Nhưng với những người không biết vậy thì đó là vì một lý do nào đó chưa rõ.

Những người không biết chỉ biết rằng Hoàng hậu Louise là người mà Hoàng đế thấy khó khăn nhất.

Đó là lý do tại sao trở trêu thay, người mà Hoàng đế cảm thấy khó khăn và sợ hãi nhất lại là người được kính trọng nhất trong Hoàng tộc, tạo nên một tình huống kỳ dị.

"Ồ, cô đã đến rồi, thưa giáo viên."

Hoàng đế cúi người 90 độ để chào nàng.

"...Tôi vẫn không hiểu tại sao tôi lại là giáo viên. Ngài quá trình trọng rồi, thưa Bệ hạ."

Louise nhìn Hoàng đế đang lắp bắp và tắc lưỡi ngắn gọn.

Khi đứng trước mặt Louise, Hoàng đế trở nên giống như một con chuột trước một con mèo.

Vì vậy mọi người đều cho rằng Hoàng đế Reinhardt đáng sợ sợ Hoàng hậu Louise, và họ cũng sợ Louise.

Trên thực tế, Louise von Schwarz là một Swordmaster, một tài năng to lớn trên thực tế và bản thân cô cũng là một anh hùng chiến tranh. Nếu ai đó sợ cô ấy thì có đủ lý do.

Tất nhiên, đối với những người biết rõ sự việc thì đó chỉ là một sự kiện nực cười.

Bất chấp sự thay đổi, Olivia vẫn ghen tị nhận thấy hành động của Reinhardt trước mặt Louise chỉ đơn giản là gây cười.

“...Em vào trước nhé chị.”

Quốc Vương hiện tại của Kernstadt, Heinrich von Schwarz, lao vào Cung điện Mùa xuân như thể đang chạy trốn.

Sau lời tuyên bố của Đế quốc, Olivia biết rằng Reinhardt và Heinrich đã trở thành một mối quan hệ không bao giờ gặp riêng tư.

Bất cứ khi nào họ chạm mắt nhau trong một khung cảnh trang trọng, họ sẽ tránh mặt nhau như thể họ đã nhìn thấy thứ gì đó mà lẽ ra họ không nên nhìn thấy.

Giống như bây giờ.

"Ừm, cô có muốn uống trà không...?"

"Tôi đã dùng một ít trên đường đến."

"Vậy thì, một bữa ăn nhé...?"

"Không phải bữa tiệc sắp bắt đầu sao? Tại sao tôi lại phải ăn trước?"

"Ồ phải rồi. Tôi đã không suy nghĩ rõ ràng..."

Trạng thái bối rối của anh, không thể làm được việc này việc kia, giống như một chú chó con đang rất cần phòng tắm.

Hoàng hậu Louise thường ở lại Kernstadt do nhiệm vụ của cô ở đó, nhưng thỉnh thoảng cô sẽ trở lại Cung điện Hoàng gia trong vài tháng.

Trong những lúc như vậy, Hoàng đế sẽ bồn chồn, không thể ngồi hay đứng, sống mỗi ngày trong lo âu. Điều này đúng ngay cả khi Hoàng hậu Louise không ở cùng phòng.

Từ góc độ của anh, anh muốn đối xử tốt với cô bằng mọi cách có thể, nhưng nhìn từ bên ngoài, thật khó để biết liệu anh có đang cố gắng đối xử tốt với vợ mình hay không.

“Bệ hạ.”

"Vâng, ừm... Vâng? Vâng, thưa cô."

“Đã bao nhiêu lần tôi bảo ngài đừng hành động như một đứa con bất hiếu đang lo lắng bù đắp cho sự thờ ơ với người mẹ già của mình vậy?”

Lời giải thích chi tiết đến kỳ lạ đó đã mô tả chính xác cách hành xử của Hoàng đế đối với Hoàng hậu Louise.

Có vẻ như anh không cố gắng đối xử tốt với vợ mình; trông giống như anh đang cố gắng làm hài lòng cha mẹ hơn.

Bằng chứng là anh có thể quên những món quà anh tặng cho những người vợ khác của mình, nhưng anh luôn nhớ gửi quà và lời chúc đến Louise.

“Chà, tôi... tôi xin lỗi."

Cuối cùng, Hoàng đế gục đầu.

Anh muốn đối xử tốt với cô nhưng không biết phải làm thế nào, khiến anh bất lực.

“Có vẻ như tôi không phải là Hoàng hậu mà là Hoàng thái hậu nhỉ.”

Đó không chỉ là Hoàng đế.

Olivia cũng tôn trọng cô ấy ở một mức độ nào đó, Charlotte cũng vậy.

Và còn có một người nữa cũng bị đơ không kém gì Hoàng đế.

Một Hoàng hậu khác lần đầu tiên bước vào Cung điện nhưng đã vội vã quay trở lại khi nghe tin Louise đến.

"Ồ, ồ, ồ, cô ở đây à, Louise?"

Archmage.

Khả năng lấp bấp của cô ngang bằng, nếu không muốn nói là tệ hơn của Hoàng đế.

“Vâng, cô vẫn khỏe chứ, Archmage?”

“V-Vâng! Cô có muốn uống trà không...?”

"Tôi đã dùng một ít rồi."

"Ăn một bữa thì sao...?"

"Không phải sắp có tiệc sao?"

"Ồ phải rồi. Phải nhỉ? Tôi đã không suy nghĩ rõ ràng..."

Cô lặp lại những lời chính xác của Hoàng đế.

Cô ấy cũng gửi quà và lời chúc mừng vào mỗi dịp sinh nhật và mỗi mùa.

"Haah..."

Louise không kỳ vọng nhiều vào cuộc hôn nhân vì đó là việc cô phải làm.

Trên thực tế, cô đã cho rằng có thể sẽ có những thời điểm khó khăn phía trước.

Cô cho rằng, do không có nền tảng vững chắc hoặc không có mối liên hệ sâu sắc với Hoàng đế nên cô có thể bị phớt lờ hoặc bị coi là thấp kém hơn.

Nhưng đây, đây là một cuộc sống hôn nhân hoàn toàn vô lý và trở nên tồi tệ.

<Trans Note>

Louise hạ sinh Heinrich năm 18 tuổi.

Tính đến thời điểm Heinrich nhập học Temple Royal Class vào năm 18 tuổi thì Louise đã 36 tuổi.

2 năm Timeskip Thảm Hoạ Công thì cô đã 38 tuổi.

Và tiếp tục Timeskip 5 năm nữa sau khi thành lập Tân Đế Quốc thì Louise 43 tuổi.

Và Reinhardt, Harriet, Charlotte, Ellen 25 tuổi và Olivia 30 tuổi.

Airi là bạn thuở nhỏ Reinhardt nên chắc cũng 25 tuổi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

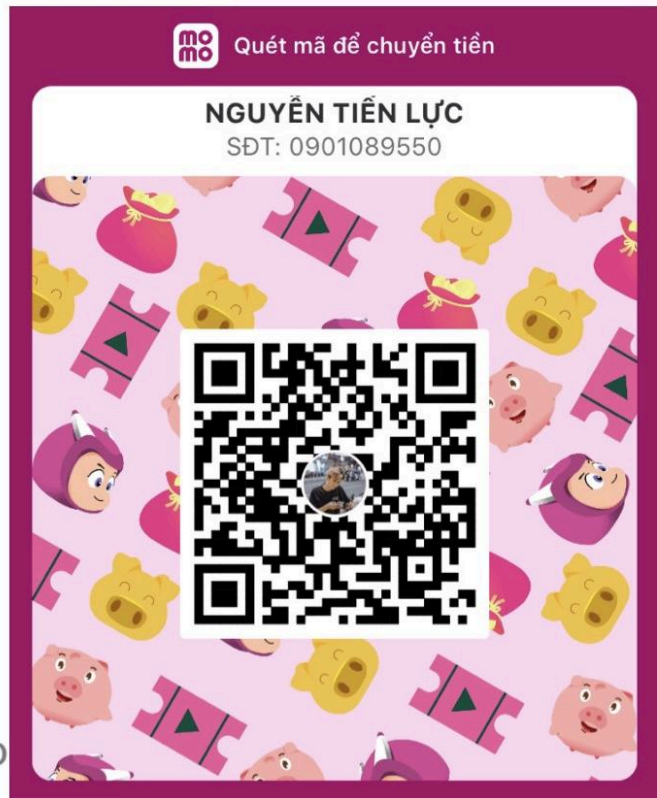
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading